

Decalio

og

Pyrrha,

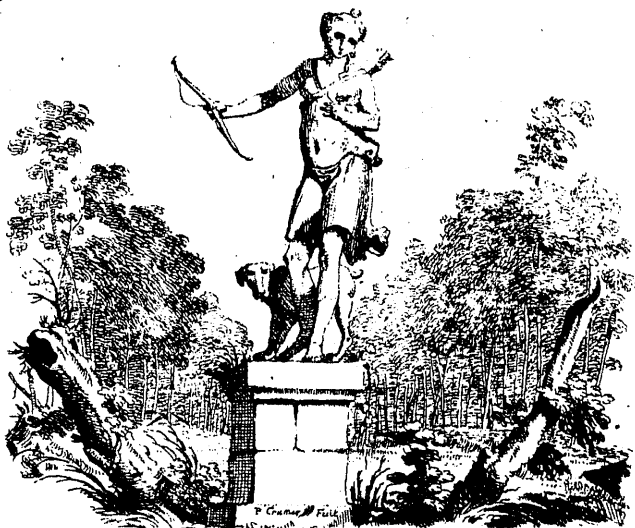
Comoedie i een Act.

Oversat

af

Carolina Amalia Thielo.

Poesien er af M^{rs}. H.

—————
Kjøbenhavn, trykt i de Berlingske Arvingers Bogtrykkerie,
ved Ludolph Henrich Ellis.

Personerne:

Deucalion.

Pyrrha.

Amor.

Stuepladsen forestiller en Skov.

Høj- og Velbaarne Herre,

H e r r

Baron von Korf,

Deres

Russiske Kænserlige Majestets

Geheime Raad,

C a m m e r - H e r r e

og Ridder, &c. &c.

Naadige Herre!

eres EXCELLENCE vilde naadigst forlade mig den Driftighed, at jeg dedicerer Oversættelsen af en liden Comødie til een saa fornuftig
tig

tig og lærd Herre, som Deres EXCELLENCE. Dog haaber jeg, at erholde Forladelse, naar jeg torde erindre Deres EXCELLENCE, at De selv har befaleet mig, for min egen Nyttes Skyld, at læse fornuftige Bøger og oversætte noget deraf. Jeg har adlydet saadan Befaling, og læst undertiden moralske, skarpsindige og poëtiske Skrifter, undertiden Comoedier; Denne fik jeg strax Lyst til at oversætte paa Dansk, saasnart jeg havde læst den; Deres EXCELLENCE seer i disse Blade Forskiellen imellem en lærd Oversætters og et ulærd Gruentimmers Skrivemaade. Skulde dette Stykke, som jeg haaber, blive opført paa den Danske Skueplads, ønsker jeg, at de to i denne Comoedie agerende Personer maa have den Lykke, at oprette og forbedre ved

Actio-

Actionen, hvad jeg i Oversættelsen fandt
have forseet mig i. Jeg forbliver

Deres EXCELLENCES,
Raadige Herres

indmygste Tienerinde

København,
den 1 Nov. 1753.

Carolina Amalia Thielo.

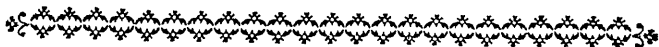

DEUCALION OG PYRRHA.

Comédie i eet Act,

af

Mfr. DE SAINTFOIX.

Scen. I.

Deucalion,
som ligger
under Træ-
erne i Sko-
ven, ved
Gødderne
af en Støt-
te, og vog-
ner op af
Søvn.

 vad har jeg hørt? Hvilken
 Drøm! Astræa! den
 guddommelige Astræa!
 Just nu har hun aabenbaret sig
 for mig, og jeg seer endnu i Luf-
 ten et Glimt af de klarstimmende Skyer, som
 førde hende bort for mine Øyne. Et Fru-
 entimmer sagde hun til mig, der lige saavel som
 du kiedes ved at være eene, skal snart indfinde
 sig, og Gudernes Villie skal i Dag blive eder
 begge kundgiort. Mægtige Guder! jeg

har bedet eder om en Ven, om en Ven, med
 hvilken jeg i Henseende til lige Dyrer, i Hen-
 seende til vore Hierters, Gemtters og Egen-
 skabers Overeensstemmelse kunde forbindes. Jeg
 vilde med ham her føre et roeligt Levnet, vi vil-
 de ikke bekymre os om andet, end at betragte og
 forundre os over de mægtige Ting, som eders
 Haand uden Dphør frembringer i Naturen....
 Et Fruentimmer her paa dette Sted....
 Jeg troede, at det heele Mennekelige Kion
 laae begravet under Vandet, og at jeg var den
 eeneste, som Himlens Brede havde forstaaet.
 Skulde der endnu være bleven Fruentimmer
 tilovers i Verden? Guderne sender uden
 Tvivl af ingen anden Aarsag dette Fruentim-
 mer til mig, end for at sætte mig paa Prø-
 ve.... Men maastee er det en Forblindelse....
 en forsængelig Drøm..... Jeg seer.....
 O Himmel! hun kommer..... Jeg bliver
 hende vaer imellem Træerne..... Vel an!...
 Jeg vil tilbagekalde alt det Had, som dette
 bedragelige Kions Egensindighed, Forførelse
 og Tyrannie bør indskyde mig, det Had jeg bør
 have til det, formedelst alt det Onde, som det
 har styrtet de ullyksalige Menneker i, og derved
 forarsaget deres Undergang. Jeg vil bevæb-
 ne mig..... Men et Øjeblikst..... et eneste
 Øjeblikst..... tiltager ikke min Begierlighed
 efter denne Person, i det samme Øjeblik da jeg
 sætter mig for at ophidsse mig imod hende? Fore-
 kommer hun mig ikke endnu deiligere og bliver
 ret mit Hiertes Afgud? Hun kommer alt nær-
 mere, jeg veed intet andet Raad til at und-
 gaae, end naar jeg slet ikke seer hende. Jeg

vil vende mit Ansigt fra hende, jeg vil lukke mine Øyne, og blive det korteste mueligt er hos hende.

Scen. 2.

DEUCALION, PYRRHA.

Pyrrha ved Enden af Skuespadsen. **D**et er i Sandhed en Mandsperson, og dersom han kalder sig Deucalion, hvorpaa jeg ikke kand tvivle, saa har det gandske vist været en Stemme fra Himmelen, som i denne Nat befalede mig at komme her hid..... Der er altsaa endnu bleven en Mandsperson tilovers i Verden? O! jeg vil ikke see paa ham. (Hun kommer nærmere.)

Jeg søger Deucalion.

Deucal. Her er han.

Pyrrha med en foragtelig Tone. Jeg skulde ikke have søgt dig, hvis Guderne ikke havde befalet mig det.

Deucal. Og jeg havde ikke oppebiet dig her, det forsikrer jeg dig, uden for at gjøre efter deres Befalning.

Pyrrha. Du har altsaa forestillet dem, at det var en utaalelig Kiedsommelighed at være allene.

Deucal. Og du har altsaa bedet dem, at de skulde give dig nogen til Selskab.

Pyrrha. Jeg veed ikke dine Tanker.

Deucal. Jeg veed ikke heller dine.

Pyrrha. Men jeg er meget uroelig.

Deucal. Og jeg udi stor Forvirring.

Pyrrha. Smigrer du dig maaskee med det Haab, at jeg bliver her?

Deucal. Bilde du dig ind, at jeg vilde blive staaende her, i fald du ikke gaaer bort?

Pyrrha. Da vilde dine Tanker bedrage dig meget.

Deucal. Og da vilde du tage merkelig fejl.

Pyrrha. En Mands-Person!

Deucal. Et Fruentimmer!

Pyrrha. Jeg har hedet Guderne om en Veninde.

Deucal. Og jeg om en Ven.

Pyrrha. Og saasnart de har fyldestgiort min Begiering, saa kand vi strax tage Afsked med hverandre. Dette her, er min halve Deel af Verden, hvor jeg vil leve, som mig best synes, og det er din halve Deel. Jeg vil aldrig tænke paa, at der boer en Mands-Person, uden for at tage mig i Agt for at komme der.

Deucal. Jeg forlader mig paa din Huskommelse.

Pyrrha. Og endnu meer kand du forlade dig paa min munter. Fornuft og den Afstye, som et saa forfængelig, grue-

gruesom, troeløs, mistænkelig, falsk og underlig Kion maa indstøde mig, et saadant Kion, som lader sig leede af Egenfiærlighed, bedrages af Bilsfarelse, som opofrer alting for sin Egenfindighed, forblindes af Hyklerie, er en Slave af Pralerie, af Moder og tusinde forudfattede Meeninger. Har dit Kion ikke formedelst alt dette tildraget baade sig og mit Kion, som af dit ulykkeligen blev forført, den almindelige Straf, som Gudernes Retfærdighed ikke længere kunde forhale?

Deucal. Uagtet denne smukke Afskildring vilde jeg, koldsin dig da jeg paa den gandske Jord er den eeneste overblevne Mands-Person, ikke lade det komme mig syndelig fremmed for, om du inden et par Dage, i Morgen, ja vel maaskee i Dag kom her hid igien.

Pyrrha. Ikke sandt for at opsøge dig.
foragtel.

Deucal. O jeg har seet mange Fruentimmer, som har havt Afstøje for Mandfolk og dog elsket dem. Men jeg fandt lade dig vilde, at det vilde være forgiæves i Henseende til mig, saasnart jeg kun saae dig, vilde jeg vende mine Øyne fra dig, ligesom jeg har gjort hidindtil.

Pyrrha. Hvorledes? Denne Fruentimmer, Fiende føler, han er saa svag, at han en tør driste sig til at see paa et Fruentimmer.

Deucal. Saa svag!

Pyrrha. Jeg troede at du havde en standhaftigere
A 4
Siel,

Siæl, et Gemyt, som for den Sags Skyld
var uden ald Bekymring, et Steenhierte.....

Deucal. Du spotter, den Mistroe og Frygt, som
jeg lader see, gjør dig alt for hovmodig.

Pyrrha. Til latter fand du vel bevæge mig, men hov-
modig fand du ikke gjøre mig.

Deucal. Nej ret Alvor? Bilde du dig altsaa virke-
lig ind, at jeg ikke kunde slaae mine Øyne op
eller ansee dine Himmelske Skønheder, uden at
blive strax fortryllet af Kierlighed og kaste mig
for dine Fødder.

Pyrrha. Jeg bilde mig intet ind, uden hvad som
fand fornøye mig.

Deucal. Den Fornøielse fand jeg let gjøre dig og lade
dig see, hvor meget dine Skønheder kunde ud-
rette.

Pyrrha. Imidlertid er det en artig Samling, os
hændes et og det samme; thi jeg har iligemaad-
de endnu ikke seet paa dig, siden jeg tænkte, at du
havde udbedet dig en Egtesælle af Guderne,
og at jeg skulde være den uheldsalige: Altsaa var
det naturligt, at min Forbittrelse maatte kom-
me mig til at vende Øynene fra min Tyran.
(med en foragtelig Mine) Du fand imidlertid smigre
for dig selv i dine Tanker og bilde dig ind, at
jeg af Frygt vendte Øynene fra dig, paa det
dit Alsyn ikke skulde gjøre alt for stor Virkning
i mit Hierte, og imod min Villie betage mig
min Frihed.

Deucal. Og troer du da ved et eeneste Øyeblik at be-
i samme Æne tage mig min uskatterlige Dødelighed! værdiges
at vende dit Ansigt til mig (bliver rørt derved)
O! aldrig saae jeg noget skønnere. Ach Deuca-
lion! fand du endnu et Øyeblik være klog, saa
skynd dig, red dit Hjerte, førend det overvæl-
des af dine Sandser. abit.

Scen. 3.

Pyrrha. **S**an er ung og vel skabt. Denne Afsked
allene, seende
efter ham. var meget hastig.....vi saae dog vel
at see, hvad der bliver af.

A R I A.

Skønhed og Ungdom bemestire mit
Hjerte,
Skønne forlad mig en udi min
Smerte,
Dit Væsen har for alle andre Priis,
Din Omgang er et Jordisk Paradiis.
Betragt engang min Alder!
Jkkun et Øyeblik,
Saa er mit Hjerte fast,
Jeg Dyden Borgen kalder;
For min Oprigtighed,

Vi vil føre os dette Øyeblik til Nytte. I denne Nat har en Stemme befalet mig i Drømme at komme herhid, hvor jeg skulde treffe et Menneske ved Navn Deucalion, og en Støtte, paa hvilken Guderne selv havde skrevet deres Willie. (Hun betragter Støtten.) Det er uden Tvivl denne! Jeg maae dog see Jeg seer endnu intet Ach! en usynlig Haand synes at have ventet mig her, førend den skrev. (læser) Saa snart Deucalion og Pyrrha med fælles Samtykke og Willie sætte en Blomster - Krands paa denne Støtte, skal samme blive levende, og det vilde være en Ulykke for dem begge, i fald de ikke gibe samme Liv. Denne Støtte skal blive levende? Men bliver den og levende for mig? Skal det blive den Veninde, som jeg har bedet Guderne om? O! naar jeg ret overlegger det, saa forlanger jeg det ikke meer. Deucalion er elskværdig, han vil blive hende for farlig, og om han be- dragede hende, hvad Vebryndelser havde jeg da ikke at gjøre mig? Men om jeg bad Guderne, at det maatte blive en Mandsperson, hed det da ikke, at jeg vilde indlade mig i en Slags Forbindelse med den nye Mandsperson og gjøre ham lykkelig? Skulde han allene bekomme Livet for at see disse Skove, disse Floder, dette Grønne, disse Marker? En herlig Gave! det er jo alt snart fæet, han skulde vel ville være elsket, og da vilde Deucalion vist ja Deucalion vilde gandske vist være jaloux derover; thi jeg har vel merket, at han besitter sig, men for

forgiæves, at ophidse et Hierte imod mit Kion, som ikke vil adlyde ham Hans Bestyrtelse, hans Dyekest, da vore Dyne mødte hverandre. Men hvoraf kommer den Forvirring, som jeg selv har solet hos mig? Hvoraf kommer denne Mængde af Forestillinger, som nueligen foruroeligede mig? Deucalion er allene i Verden, og jeg er ogsaa alleene, Guderne bringer os her tilfammen, altsaa maae Kierlighed have nogen Hensigt med os, og jeg er saa roelig derved, jeg? da jeg for et Dyeblik siden hadede alle Mandspersoner? Men hvad skal da blive af den anden Mandsperson eller af det andet Gruentimmer, hvilket dog Guderne uden Tvivl ikke paa saa forunderlig en Maade vilde lade komme frem, allene til den Ende, at det skulde være en Tilskuere, og see paa to Inksalige Elskere. Alt dette sætter mig i stor Forvirring, jeg begriber ikke det ringeste deraf, jeg seer, ja jeg seer, at vi skal kuns være selv tredie i Verden, og at to Personer ikke kand komme overeens med hverandre. Deucalion kommer igien. Men, han vender om igien, han bliver staaende, forraader ikke allene denne Uroelighed hans Hiertes Tilstand? Endelig kommer han nærmere. Er dette det Menneske, som for et Dyeblik siden talte saa foragtelig til mig? Hvor frygtagtig, hvor skamfuld, hvor ærbødig er ikke hans Adfærd? Efter den Stønen, og alt det han havde at sætte ud paa Gruentimmer, veed han vel ikke hvordan han skal begynde af en anden Tone. Som jeg haaber, saa skal den Jalousie
jag

jeg vil indprente ham, og den Prøve, paa hvil-
ken jeg vil sætte ham Vi ville dog see.

Scen. 4.

DEUCALION, PYRRHA.

Deucal. **S**vor denlig er hun ikke! og jeg vilde flye
for hende!

Pyrrha. Det lader, som du intet gjorde andet, end
gaae rundt om dette Sted.

Deucal. Det er sandt, jeg havde sat mig for! at gaae
alt længere og længere bort fra dette Sted, men
jeg kommer altid herhid igien, uden selv at
mærke det.

Pyrrha. Uden Tvivl endnu fuld af Fortredeligheder
over Fruentimmer.

Deucal. O! paa den Fortred, som de Land have for-
aarsaget mig, tænker jeg nu ikke meer.

Pyrrha. Og for den de i Fremtiden kunde tilføje dig,
mener jeg du ikke frygter.

Deucal. Derfor dit Hjerte vil derfor være mig an-
svarlig, saa er jeg ligesaa sikker, som om Gu-
derne selv var Borgen derfor.

Pyrrha. Jeg vil sige, at efter al Anseelse skal ingen
Ting herefter kunde forstyrre det roelige Levet,
som du kommer til at føre med den Ven, som
du har anmodet Guderne om.

Jeg

Deucal. Jeg anmoder dem ikke meer derom.

Pyrrha. Hvad! det er noget nyt, formodentligen o.
verlegger du det ikke.

Deucal. Jeg overlegger det meget vel, det var just en
Deel af mine Tanker.

Pyrrha. Hvad? I dette Øyeblik, da de ville forære
dig den samme.

Deucal. Jeg takker dem for deres Gave. Jeg har
eftertankt, at Tiden kunde blive den Ben kied-
sommelig hos mig, og . . . som sagt: Jeg beder
dem ikke meer derom.

Pyrrha. O! saa kommer jeg til fort, jeg har just
Prætension paa den Ben, som du ikke bekymrer
dig om: See her, læs hvad en usynlig Haand
just nu har skrevet paa denne Støtte.

Deucal. (efter at have læst det med stor Bevægelse) Nu
Pyrrha!

Pyrrha. Nu! jeg vil tage mod den Elskere, som man
vil give mig.

Deucal. Saa! hvad skal der da blive af mig?

Pyrrha. En Ben af os begge.

Deucal. Hvad! En Ben af din Elskere?

Pyrrha. Man maa have Selskab i Verden, og vi
ville søge at gjøre dig vores Selskab saa ange-
nem, som os mueligt er.

Deucal. Men du maa først have min Tilladelse, om
truer. denne Stotte skal blive levende.

Pyrrha. Uden al Tvivl, og Guderne har formodent-
lig med Gliid besluttet det saaledes, paa det vi
i Erkiendelighed kunde saa naae blive dig forbund-
ne, som Kiærlighed vil foreene os to.

Deucal. Du skulde altsaa modtage din Elskere af min
Haand? Nej aldrig skal han komme til at see
Dagens Lys.

Pyrrha. See hvor heftig! Jeg forstaaer dig ikke.
Men hvorfor har du da bedet Guderne om en
Ven?

Deucal. Og hvorfor har du bedet Guderne om en
Veninde?

Pyrrha. Guderne har vel seet, at jeg ikke selv vidste
hvad jeg vilde; men en saa stærk Fornuft, som
du besidder, skulde billig have fattet en fast
Slutning, førend du havde overhængt Guder-
ne med din Bøn.

Deucal. Du spotter mig i min Fortvivlelse, Gruet-
somme! men jeg vil selv komme dig til at for-
tvivle. Denne Stotte skal blive et Fruentime-
mer.

Pyrrha. Den bliver en Mands Person.

Deucal. Jeg tænker hun bliver meget artig.

Pyrrha. (betragtede Stotten) I Sandhed, han vil see ret
elsk værdig ud.

Deucal. (for sig selv) O Himmel, hvor hun betragter denne Støtte! Saa skønne og indtagelige Øye, kast maatte allene kunde gjøre den levende.

Pyrrha. Den Tiid er allerede forbi, da dit Kion ikke meere har den Magt og fører det uretmæssige Herredømme, som forhen. Jeg giver dig intet efter.

Deucal. Og jeg vil have den Fornøjelse at sige dig imod.

Pyrrha. Hvor er du ubillig hvor kiær skulde du ikke have været os!

Deucal. Jeg skulde være din Elskere kiær? Et hvert Ord igiennemborer mit Hierte. Ach! lad os holde op, og da vi ikke kand blive eenige med hverandre, saa maa Guderne dømme i vores Sag.

Pyrrha. Guderne?

Deucal. Ja Guderne, du kand jo forestille dem dit Hiertes Anliggende, du kand klage for dem, hvad det er for en bedrøvelig og fortredelig Sag at være Pige, og jeg paa min Side.....

Pyrrha. Du er meget uartig.

Deucal. Vi ville begge to have fortreffelige Ting at sige dem.

Pyrrha. Denne Talemaade er dit Kion gandske anstandig, jeg begriber vel, hvor megen Spot der stikker i den. Ney Deucalion! jeg vil ikke vende mig til Guderne for at give mig i Strid

Strid med dem, det var at handle imod Beskedenhed, den jeg alle Tider gjør mig en Lov af at følge. Men tilstaaer i det mindste at Mandspersoner tit og ofte misbruge endog vores egne Dyder imod os, naar de ville blive lykkelige i deres Absigter. Jeg giver mit Minde dertil, at denne Støtte maa blive et Fruentimmer. Jeg ønsker, at I begge to maae blive ret indtagne i hverandre, at I ved en stedse varende Fortrolighed, et oprigtig Venskab og en uafsladelig Begierlighed efter at behage hverandre, maa smage to inderlig forbundne Hjerters Lyksalighed. Jeg vil strax plukke Blomsterne og gjøre Krandsen færdig. Du skal ikke bie længe efter mig. (abit.)

Deucalion synger :

Hvorfor vil du mig forhaane,
 Skionneste, og ikke skaane
 Den, hvis Hjerte dig begjær?
 Dog, hvad skulde du vel gjøre,
 Naar du ikke faaer at høre
 Af mig selv hvad mig gaaer nær?

d. c.

Scen. 5.

DEUCALION alene.

Deucal.

Mægtige Guder! har I derfor allene for-
 skaanet mig, at jeg tusinde gange skul-
 de misunde andre deres Skiebne, som
 I

J har opofret eders Brede? Jeg har ifkun be-
 det eder om en Ven. Jeg sender mig en elskvær-
 dig Person, som eders runde Haand har bega-
 vet med alle de Indigheder, med alle de Fuld-
 kommenheder, ja udjiret med ald den Pragt,
 som den meest blomstrende Ungdom kand give
 Skionheden. Havde jeg ikke Aarsag at troe,
 At I havde naaet et af eders Hensigter, da
 mit Hierte blev saa aldeeles henrykt, og var
 dette sigtet til mit Livs Lyksalighed?.....
 Pyrrha! gruesomme Pyrrha.....altsaa elsker
 du mig ikke? Denne er en Rival, som du
 foretrakker mig? En Rival, som ikke endnu
 er.....og aldrig bliver.....elskvaerdige Kion!
indtagelige Kion!....tilbedelige Kion!..
som jeg har villet foragte, hvor vel bliver
 du høvnet. Denne Støtte skal blive et Fruen-
 timmer, sagde jeg til den Utaaknemmelige. Jeg
 troede: At forestille sig en Rival, skulde ophidse
 hende? Ule Trudseler! Bedrøved Trost, hvor-
 ved jeg søger at lindre min Smerte: Kand man
 vel opvække Jalouse, naar man endnu ikke har
 opvakt Kierlighed? Men er da min Fortrydelse
 ikke billig? Vør jeg ikke høvne mig?.....
 paa hvem? Paa et Fruentimmer? Og fordi
 hun ikke elsker mig? Det er mig ikke nok, at
 jeg ikke kand behage den jeg tilbeder, skulde jeg
 endog ville være hadet af hende, være affkyelig
 for hende, og for at gisre hende ulykkelig,
 nyde den barbariske Fornøjelse, at berøve hende
 en Ægtefælle som hun kunde elske? Skulde jeg
 bede Guderne om en Brud, som jeg ikke kand
 elske?.....Nej! i det mindste skal hun have
 Hønhagelse for mig.....lyksalige Støtte!
 B
 altsaa

altsaa skal dine Dyne snart aabnes, for at see
 Lyset, eller rettere sagt, for at see det denligste,
 Naturen nogen Tid har dannet. Det første
 du vil føle til, bliver Kiærlighed, din Mund
 vil iffluns aabne sig, for at udsige dine Lidelser,
 som ligesaa snart vil blive lindrede, som du har
 følet til dem. O! hvor er din Skiebne dog
 meget ulige imod min!

Scen. 6.

DEUCALION og PYRRHA.

Pyrrha. **S**randsen er alt færdig.

Deucal. Der staaer altsaa intet meer tilbage end
 at vi sætter den paa Støtten..... Men Pyrrha
 i det samme Øyeblik den faar Livet, maa jeg
 ende mit for dine Dyne.

Pyrrha. Hvad! hvad er det for et fortvivlet Forsæt!
 og hvorfor.....

Deucal. Jeg elsker dig paa det allerheftigste. Ja
 saasnart jeg kastede mine Dyne til dig, var dit
 Billede prentet i mit Hierte. En saa hastig
 og tillige ulykkelig Kiærlighed holdt jeg i Be-
 gyndelsen for at være en af de mægtige Gier-
 ninger, hvorved Kiærlighed vilde hævne sig paa
 den, som foragter dens Herredomme; men jo
 meer jeg seer dig, jo nøjere betragter jeg dig,
 og jo meer erkender jeg, at min Kiærlighed er
 en naturlig Virkning af dine Yndigheder. Jeg
 fortryder ikke, at min Kiærlighed er gaaet saa
 vir.

vit. Jeg fand aldrig tilgive mig det selv, at jeg har været saa ubillig mod dit Køn. Kom Pyrrha! Kom! Jeg skal i det mindste have den bedrøvelige Trøst, at gjøre Begyndelse til din Lykke.

Pyrrha. Men jeg vilde have gjort dig lykkelig. Jeg villigede deri, at denne Støtte skulde blive et Fruentimmer.

Deucal. O! forgiæves vilde Himlen have bestemt hende mig. Forgiæves vilde den gjøre alle de unge Denligheder levende igien, som før vare Jordens Ziir mit Hierte havde iblant dem alle kun tragtet efter den eeneste Saa lad da dette Marmor blive levende for din Skyld Guderne burde gjøre dette Mirakel for din Denligheds Skyld, og de vil uden Tvivl baade i Henseende til den Gestalt og Forstand, som de begave ham med, gjøre ham din Person værdig; men det staaer ikke i Gudernes Magt at give ham et Hierte, hvilket som mit saa inderlig tilbeder dig.

Pyrrha. O hvilken Kiærlighed! Da jeg syntes at ville give dig en Rival, da en billig Brede burde ophidse dig imod mig, vil du endog gjøre min Lykke med din egen Lykkes Forliis, du troer ikke at et andet Fruentimmer, om det end kom fra Gudernes egne Hænder, kunde trøste dig og oprette hvad du tabte ved mig? Ach Deucalion! Hvad er det mig ikke en Fornøjelse, da jeg af Erkiendtlighed finder mig forbunden at følge mit Hiertes Tilbøyligheder.

Deucal. Hvad hører jeg er det mueligt....
 denlige Pyrrha ... at du elsker mig? dette Sted,
 som først var Vidne til min Fortvivlelse, skal
 nu være det til min Lykkelighed.

Pyrrha. Jeg vilde kun sætte dig paa Prøve.

Deucal. Udødelige Guder! J som have bevaret mig,
 jeg har ved Dynden søgt at være eders Billede
 paa Jorden, men med min elskværdige Pyrrha
 haaber jeg nu at ligne eder i Lykklighed.

Pyrrha. Hvor uroelig var jeg, da jeg plukkede disse
 Blomster! Hvor bekymret var jeg, da jeg
 vendte mig herhid igien! At jeg kun agtede ham
 lidet, sagde jeg ved mig selv, det har ophidset
 ham, og nu vil han forlange, at jeg skal krone
 min Medbejlerinde.

Deucal. Din Medbejlerinde? Hvad havde jeg kundet
 bede om, da jeg saae dig, hvad havde jeg kundet
 forlange andet end just disse Lineamenter, disse
 Dyne, disse Yndigheder, som jeg i dig tilbeder.
 Din Medbejlerinde vilde altsaa ikke blive nogen
 anden end dig selv. (Han seer paa Støtten) Uvær-
 dige Støtte, som har foraarsaget os saa megen
 Uro, du har dog ikke tient til andet, end at
 vi har desmeere ladet see den Kiærlighed, som
 nu for evig Tid forbinder os sammen (til Pyrrha)
 men hvad skal der blive af Støtten? Deng
 Skiebne maa staae i dine Hænder.

Pyrrha. Støtten skal blive Støtte, den har det saa-
 ledes ret got. Vilde det ikke være en Ubarm-
 hiertighed, om vi gav den et ulykfsaligt Liv og
 lod

Iod den udstaae den Marter at see paa vores Kiærlighed.

Deucal. Vi fand ikke trænge os ind i Gudernes Raad (han læser) denne Støtte skal blive levende, og det vil være en Ulykke for dem begge, om de ikke give den Liv. Ach! om Støtten og skal blive min Rival, ja om du endog vilde opofre mig for dens Skyld og styrte mig fra Lyksaligheds højeste Spidse i Forvivlelsens skrekkeligste Afgrund, saa er dog den Forrestilling om den mindste Ulykke, som kunde hændes dig, alt for forskrekkelig for mig, og i den henseende vil jeg strax gjøre den levende.

Pyrrha. Jeg seer, at dit Liv er saa vel i Fare som mit.

Deucal. Siig ... skal det blive et Gruentimmer eller en Mandsperson? Fæld Dommen efter dit Behag.

Pyrrha. Jeg siger ingen Dom af.

Deucal. Og jeg vil ikke tale et Ord.

Pyrrha. Jeg er i stor Forvirring.

Deucal. Jeg fand ikke beskrive dig min Uroelighed.

Pyrrha. Vi havde været saa snuelt allene, hvorfor vil Guderne.

Deucal. Vi ville alligevel overlade det til deres Raad, og ved underdanig Lydighed søge deres Bevaa-genhed.

(De træde begge til Støtten med Krandsen og see bedrøvet til hverandre.)

Pyrrha.

Pyrrha. Deucalion!

Deucal. *Pyrrha.* Støtten har dog vores Kiærlighed at takke for Livet..... dersom jeg ikke frygtede for dit Liv og du for mit.....

Pyrrha. Vi vilde sætte Blomster-Krandsen paa den og flygte saa hastig og saa langt bort, at den aldrig enten skal see eller finde os.

(De sætte Krandsen paa, Støtten forsvinder, og Amor lader sig see i dens Sted.)

Scen. 7.

AMOR, DEUCALION, PYRRHA.

Amor. **D**! jeg har Eder, og vil aldrig forlade Jer.

P. og Deuc. O Himmel! det er Amor.

Amor. Det er mig selv, jeg vil gjøre eder Selskab. Kunde I ikke tænke, saa snart I havde seet hverandre, at jeg strax vilde være hos eder.

Deucal. Mægtige Amor!

Pyrrha. Allerkiæreste Amor!

Deucal. Du leer over Skiæbnens beslattede Raad. Din Gid vil igien gjøre Jorden levende. Ved min elskværdige *Pyrrha* maa den blive deyligere og prægtigere end nogen Tid tilforn.

Amor. Jeg er meget fortrædelig, naar jeg intet har at bestille, og jeg har gjort mig en Fornøjelse af at flyde alle mine Vilde paa Jer.

Deu-

Deucal. Har du Amor nogen tilovers, saa skyd dem alle i mit Hierte.

Amor. Dig fand jeg ikke gjøre meere forliebt og Pyrrha heller ikke denligere end hun er. Grattier, Skiemt og Glæde, da I igien opliver mit nye Rige; Kommer, forsamler eder, forkynder dem den Fornøjelse, som de har at vente!

DIVERTISSEMENT.

AMOR synger.

J Elskende, hvit vil J klage,
At Amor forårsager Blage,
Lign Lysten med Besværighed.
Naar J dens Sødhed først har fundet,
Er Smerten glemt og overvundet,
Hvad er J uden Kierlighed?

Jeg maatte utaalmodig blive,
Da man mig en den Lov vil give,
Som mig tilhør med Billighed:
Jeg er dog den, som hver opliver,
Som Følelse i Hiertet giver,
Hvad er J uden Kierlighed?

PYRRHA til AMOR.

Forgiæves søgte jeg min Lykke,
Bed Amors Drift at undertrykke,
O! alt for sød Besværighed!
Jeg bær med Glæde Amors Lænke,
Naar kun Deucalion vil tænke,
Om dig det samme, Kierlighed.

DEUCALION til AMOR.

Hvor uformuftig var jeg ikke,
 Da jeg en vidste mig at skikke
 I dine Baands Eftsalighed?
 Hvo sig af dig kun lader lede,
 For den har du en Skat tilrede,
 Som ikkun faaes ved Kiærlighed.

Et ungt Fruentimmer.

Min Grand-Mama bestandig siger,
 Siye Amors Baand I unge Biger,
 Men om man bør, jeg det en veed,
 Med Tiden faaer jeg vel at viide,
 Om jeg fandt ald min Tid henlide,
 Og ikke kiende Kiærlighed.

En gammel Mand.

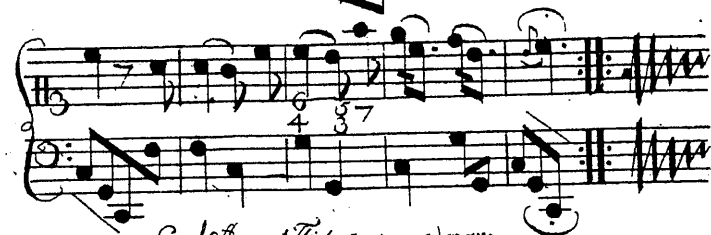
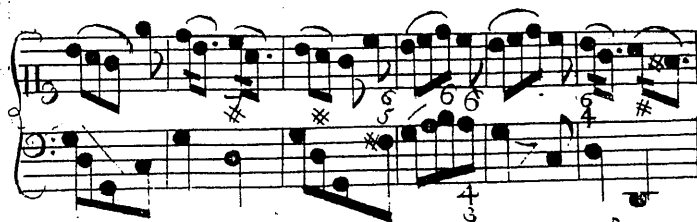
En mine Nar det fandt tillade,
 At jeg dig Amor skulde hade,
 Du kiender min Hengivenhed.
 I Ungdoms, Manddoms, graae Haars Alder,
 Seer jeg man dig til Fode falder,
 Hvad est du listig Kiærlighed.

AMOR til Tilfuerne.

For Eder mine Underdaner,
 Vil jeg her plante Frydens Fahner,
 Naar I kun følge mine Sted,
 Naar I kun holde mig i Tre,
 Skal jeg altid erkientlig være,
 Og krone Eders Kiærlighed.

Vivace.

Carl August Thiele compos. & grav.